

tótfaluban. A múzeum falára emléktábla került, s az adományozó felolvasta *Misztótfalutól a világhírig* c. írását. A müncheni adományt *Sütő András* köszönte meg, s *Bálint Tibor* értékelte az örökséget, amely *“csiszoltabb anyanyelvhez juttatott, Euró-pához segített közelebb bennünket”*.

A felújult *Misztótfalusi Kis Miklós* emlékezete szellemében a Helikon Szöveggyűjtemény rovatában tett közzé anyagot (1991/8), a Korunk pedig magyar fordításban jelentette meg *Horst Heiderhoff A betűművész Kis Miklós modern felfedezése* c. tanulmányát (1992/6).

Ugyancsak 1991-ben Misztótfalusi Kis Miklós Közművelődési Egyesület alakult Nagybányán, a város és a vidék művelődésének fellendítésére. Az Egyesület, amelynek elnöke *Pohl Antal*, majd *Dávid Lajos*, szerepet vállalt az évenkénti koltói Petőfi-nap, a nagysomkúti Szilágyi Domokos-, a koltói Teleki Sándor-évfordulók megszervezésében, a környék magyar művelődési együtteseinek támogatásában, egy nagybányai EMKE-könyvtár és EMKE-otthon létrehozásában, egy nagybányai *EMKE-füzetek* c. könyvsorozat kiadásában.

Felhívások!

Kedves Olvasók!

Ha szeretné elektronikus formában is olvasni híreinket, vagy van olyan örmény származású rokona, barátja, ismerőse, aki szívesen bekapcsolódna kulturális életünkbe, kérjük értesítsen minket a magyar.ormeny@t-online.hu e-mail címen.

Az éves tagdíj befizethető minden hónap 3. csütörtökén a Fővárosi Örmény Klub idején vagy banki átutalással az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület 10100792-72594972-00000007 számlaszámára. Az éves egyesületi tagdíj naptári évre szól, összege 3000 Ft/év, nyugdíjasoknak és diákoknak 2000 Ft/év. Köszönjük!

A járvány az Orlay utcai templom fenntartására máskor befolyó perselypénzt és egyéb adományokat is megapasztotta az utóbbi időben. Kérjük, hogy aki teheti, lehetőségeihez mérten támogassa pénzügyileg is a templomot adományával, amelyet a plébánia **11707024-20005210** számlájára tud küldeni.

Elindult az Örmény Arcok oldal (www.ormenyarcok.hu), ahol az örmény közösség régi fotóit lehet megnézni. Küldje el Ön is régi családi fotóit, hogy bővüljön az oldal. A beküldés menetéről minden információt elolvashat az oldalon.

Köszönjük!
Szerkesztőség

Kedves Olvasóink!

Fájdalommal tudatjuk, hogy **Mártonffy Miklós** zeneszerző november 10-én életének 79. évében visszaadta a lelkét Teremtőjének.

Legutóbb a Tarka Napon találkozhattunk vele és szalonzenéivel, szonjaival. A 2018-ban megjelent Magyar Krónika cikkel emlékezünk vidámságára, hangjára és eleganciájára.

Búcsúztatása 2021. december 7-én volt az Avilai Szent Teréz templomban. Hálásak vagyunk, hogy ismerhettük őt!

Galsai Dániel

Játszd a régi zenéket!

Ha kedd-szerda este belép az ember a Nagymező utcai Kimberly bárba, azt érzi, hogy korszakok hangulatai, ízei, hangjai úgy keverednek az otthonos kis helyiségben, akár egy jó koktélnak a különféle hozzávalók. A dizájn letisztultan modern, a fények melegek, igazi bárhangulatot árasztanak, ám a falakon a képek múlt század 40-es, 50-es, 60-as éveit idézik. Az ajtóval szemben, a sarokban nagyon modern instrumentum mögött ül a zongorista. És amint leüti az első hangokat, minden, ami az ajtón kívül van, egy pillanat alatt eltűnik. Maradnak a hangulatok, a múlt slágerei, a finom dzsesszes átiratok, a keserédes boldogság melódiái.

A zongoránál egy lassan eltűnő műfaj egyik honi legnagyobbja és a nagy idők tanúja, *Mártonffy Miklós*.

Ha egy gyerek a jövőjét tervezi, általában orvos szeretne lenni, ügyvéd, vasutas vagy autószerelő. Ha ne adj' isten művészi pályára vágyik, akkor a világ nagy színpadai szerepelnek az álmaiban. De hogy „születik” a bárzongorista?

Drága édesanyám tanácsa volt. Polgári származásom miatt nem lehettek túl nagy terveim az egyetemek jó részén. Akkoriban még a zeneművészeti főiskolán nem volt dzsessztanszak, a komolyzenét ugyan mindig is szerettem, de nem szerettem volna koncertzongorista lenni. De több amolyan magániskola volt szerte a városban, ahol a közelmúlt zsenijeit tanítottak, akiktől mindent meg lehetett tanulni, ami egyáltalán tanítható.

Mikor kezdődött a karrierje?

Hát, nem tegnap volt... egészen pontosan 1961-ben. Eleinte nagyon sokat szerepel-

tem vendégként különböző együttesekben, mert úgy tartották, hogy jó hangom is van. Talán a legfontosabbat név szerint is megemlíteném: játszottam Bálint Ali zenekarával, aki már akkor nagy sztárnak számított ebben a műfajban. Szerencsére még most is él, sőt játszik is, Kanadában, „Alán Best” néven.

Aztán lett természetesen önálló zenekara is. Természetesen nyilván nem volt mindenkinek saját zenekara, de az tény, hogy a 60-as, 70-es években volt Magyarországon a bárzene, a könnyed, de igényes dzsessz, a „jazzy” aranykora, így akiben volt tehetség, lelkesedés és elkövettség, az előtt nyitva volt a pálya. Az első zenekarom a nevemből adódóan az MM Group volt, csak érdekességképpen, két tag, Jeszenszky István és Kovács Jocó a beatműfajból érkezett hozzánk.

Ez valóban különös. Hiszen akkoriban tudtommal minden gimnazista beatzenész akart lenni.

Így van. De az mai szemmel szinte elképzelhetetlen, hogy milyen reputációja volt akkoriban a bárzenének. Egyszer megpróbáltam összeszámolni, 386-ig jutottam.

Ennyi helyen szólt éjszakánként élő zene, jazzy, big bánd, szalonzene, cigányzene a városban - és a külváros összes helyét még én sem tudtam beleszámolni. Csak a Béke szállóban hat helyen szólt élő muzsika! Ez több volt, mint szórakozás, koncert, ez, ha úgy tetszik, életforma volt.

Ilyen körülmények között már könnyen elhíhet, hogy az akkori bárzenészek igazi sztárok is lehettek. „Siker, pénz, csillogás”, csak hogy stílszerűen egy slágerből idézzek. És persze mulatás, némi mondás, lányok... Távol járok a valóságtól?

Nem. Nem is tagadom, az igazi jó bárzene az nem giccs, nem mechanikus utánjátszás, abban léleknek, szenvedélynek,

improvizációnak kell lennie. Ami szükségképpen megérinti a hallgatót, személyes emlékeket idéz, új gondolatokat csíhol. És persze mindenhol ott settenkedik a háttérben a szerelem... Mondjuk én sajátos helyzetben voltam, hiszen nekem ott volt az örök szerelem, Gabi, aki mindmáig a társam, nemcsak a magánéletben, hanem gyakran a munkában is. De az tény, hogy elképesztően pezsgett akkoriban az éjszakai élet, az emberek legtöbbször nem is azt mondták, hogy lemegyünk az XY vendéglőbe, hanem hogy megyünk oda, ahol XY játszik. A legjobbaknak komoly rajongótáboruk is volt, melyek között akadtak persze szép számmal hölgyek is... és pénz is lehetett keresni, de csak a minőséggel, mert a bárzene kegyetlenül igazságos műfaj is egyben. Ha bemennek a vendégek, és zúg a taps, azt mindenki látja-hallja, ha félig üres a terem, és csönd van, azt is. Márpedig a bárzene a művészetén túl üzlet is - egyetlen vendéglős sem fizetett annak, aki nem vonzotta a közönséget.

Gabi asszony kapcsán már utalt a „közös munkára”, ami talán legjobban a rádiózásban csúcsozott ki.

Valóban így van. Ne tagadjuk, hisz nincs miért, sőt - onnan ismerjük egymást, kollegák voltunk a Pannon Rádióban. Nekem

ez a munka az életem egyik csúcspontja volt, minden éjszaka, éjfél-től hajnali 6-ig ment az „Éjszakai kávéház” című műsorom, ahol „természetesen” Gabi volt a szerkesztőm és mindenesem. Bejártam a fél világot, játszottam Kanadától Skandinávián át Svájcig, de ez a műsor számomra maga volt a csoda! Minden áldott éjjel jöttek zenészkollégák, akikkel élőben beszélgettem, telefonon a hallgatókkal is csevegtem, szóltak a jó zenék - az egész valóban olyan volt, mint egy békebeli kávéház.

Mindemellett, ezt se tagadjuk, napközben ez markáns politikai adó volt. A bárzene eltűri a politikát?

Minden régi presszó, bár, kávéház egyben fórum is volt, az emberek eszmét cseréltek, vitatkoztak, olykor veszekedtek is. De a zongorista, ha játszik, sohasem politizál. Nekem megvan a markáns politikai véleményem, amit most már halálomig megőrzök, de ha játszom, akkor minden vendég szentség, nincs különbség. Csak a zene van, a mosoly, vagy éppen a könny, de mindenképpen az együvé tartozás érzése.

Nagyon jól tartja magát, fejében a műfaj története, a számok közben olykor olyan információkat is megoszt a hallgatókkal, hogy a szem fennakad. De jövőre - ezen sincs mit tagadni - 75 éves lesz. Meddig szólhat még az zene, és lesz-e utánpótlás, eljön-e még az igazi, művészi bárzene aranykora?

Hetente kétszer játszom a Kimberlyben, jól és főleg boldogan bírom. Úgyhogy biztosan mindhalálig a billentyűk mögött ülök. Hogy mit hoz a jövő? Sajnos mostanában kevés a munka, a városban alig néhány tulajdonos vállalja be az élő zenét. De ha itt most körülnéz, csupa boldog arcot lát. Talán ez a közönség majd kiharcolja az új aranykort. Maradjunk annyiban, hogy nem hiszek a műfaj jövőjében, de nagyon reménykedem...

Letelt a szünet. A zongoránál és a mikrofon mögött ismét: *Mártonffy Miklós*. És felcsendül az egyik szívbemarkolóan szép saját szerzemény, az öreg bázongorista dala: „Kérlek, játszd a régi zenéket, mondd a régi meséket, ezen az éjszakán...”

Magyar Krónika 2018/1

ÖRMÉNY ARCOK
NYÍLT FOTÓTÁR

www.ormenyarcok.hu

Nézegessen régi fotókat,
keressen ismerős neveket,
találjon rá új rokonokra.

Küldje el Ön is régi családi fotóit,
hogy együtt őrizzük és gyarapítsuk
az örmény közösség emlékeit!

